

LA MECÀNICA

PREMSA

Productora Creativa | Jenny Vila
622 093 380
jenny@lamecanica.org

Director Artístic | Pau Bachero
625 687 710
pau@lamecanica.org

La Mecànica | www.lamecanica.org | info@lamecanica.org
Ses Cases Noves | Carrer Joan Riutort s/n |
07190 Esporles | Mallorca

Premis

PREMI MILLOR ESPECTACLE 'NOCHES FETEN' 2016

Altres premis a Pau Bachero, director de Les Petites Coses:

Premi **ATAPIB Millor Espectacle 2017** de les Illes Balears per SENTINEL del Circ Bover, dirigida per Pau Bachero

Premi **FETEN 2016 Millor Espectacle de carrer** i espais no convencionals, per VINCLES del Circ Bover, dirigida per Pau Bachero

ZIRKÒLIKA Premi **Millor Espectacle 2016** per votació popular per VINCLES del Circ Bover, dirigit per Pau Bachero

Move Award Quality Label 2016 per VINCLES, dirigit per Pau Bachero, guardonat per MOVE-A

Premi ATAPIB **Millor Espectacle 2016** de les Illes Balears per VINCLES del Circ Bover, dirigit per Pau Bachero

Premi **Millor Espectacle 2014** de la "Feria de Teatro de Castilla la Mancha" per CIRC TRANSHUMANT del Circ Bover, dirigit per Pau Bachero

Las pequeñas cosas de La Mecànica

Abr 4, 2022 | 0 Comentarios

,Por Juan Sánchez Gómez

¿Cómo fue que un día dejamos de jugar? Esa es la hermosa y escalofriante pregunta que se hace la compañía mallorquina [La Mecànica](#) en su espectáculo *Las pequeñas cosas*. Una cuestión que me llamó la atención desde que la leí en la sinopsis de la programación de Teatralia. ¿Un espectáculo infantil que apela de manera directa a los adultos? Pues sí. *Las pequeñas cosas* pretende ser un diálogo intergeneracional que radiografía las relaciones entre padres e hijos, una función preparada para que disfruten por igual **pequeños** y grandes espectadores.

Para la construcción de *Las pequeñas cosas* La Mecànica cuenta con testimonios de niños y niñas que, mediante una voz en off, nos hablan de sus anhelos y sus inquietudes: de sus profesiones soñadas, de la ausencia de parques en su ciudad, de unos padres cada vez más absorbidos por las nuevas tecnologías. A partir de estas reflexiones la compañía crea una serie de *sketches* que utilizan lenguajes escénicos como el títere, la danza y el clown. Hoy la palabra descansa por una hora y se nos obliga a abrir muy fuerte y muy grande los ojos, quizá para que por fin reparemos en esas “pequeñas cosas” que nos rodean y nos buscan.

Todo empieza con una fiesta. Cuatro adultos bailan “Daddy Cool” de Boney M., retro, colorista y profético a partes iguales. Entre los padres y adultos de la platea sonrisas cómplices, bailoteos tímidos. Y, de repente, llaman a la puerta. ¿Para quién es? Nadie quiere contestar. Pero siguen timbrando. ¿De verdad nos van a arruinar la fiesta? La responsabilidad no se cansa de repiquetear hasta que uno de ellos abre. Así, un gesto tan sencillo, el de abrir una puerta para recoger un pedido a domicilio, es el incidente desencadenante del espectáculo. La Mecànica ha construido, hilando fino y divertido, la perfecta metáfora de lo que significa que un niño llegue a tu vida: la fiesta se termina, esos amigos que bailaban contigo ya no quieren saber nada y te toca hacerte cargo de... ¿una planta?

Sí. Una planta. Y una piedra, un coche teledirigido, un sonajero, una mochila... La compañía mallorquina crea un lenguaje visual bello, divertido y fresco, en el que “pequeñas cosas” de nuestro día a día ocupan el rol de los pequeños en escena. Así vemos globos llenos de agua con pañales para evitar fugas, mochilas reticentes a tragarse el avioncito de turno... Un caleidoscopio de metáforas que hacen a **pequeños** y grandes **espectadores** carcajearse de la risa.

Poco a poco, la imagen creada se va desarticulando y estos objetos cotidianos se metamorfosean en títeres que, sin tener vida propia, parecen tenerla. A través de sus manipuladores intentan hacerse hueco en las bulliciosas calles, donde solo ven pasar piernas y piernas, o se lanzan a la intrépida misión de buscar una zona de juegos para escapar de ese vecino cascarrabias que no les deja jugar en su casa. Podría hablar de todos los momentos divertidos y de belleza poética que esconden todas estas piezas, pero os invito a que vayáis a verlo para no destripar ninguna de las risas.

Sí me gustaría reseñar el extraordinario trabajo de La Mecànica poniendo en escena un conflicto que pivota entre la humanidad y lo inerte, que habla de nuestra mirada (o falta de ella) hacia los más pequeños. ¿Dejamos de jugar porque vemos a los niños como utensilios a los que atender y evitar que se rompan? Primero buscamos su protección y satisfacción de las necesidades básicas, luego los apartamos y relegamos, ya sea no dándoles espacios de ocio o encerrándonos nosotros mismos en nuestro mundo de adultos gobernado por las redes sociales y el cansancio post - trabajo.

Pero La Mecànica nos da un bofetón en la cara con toda la mano abierta y nos agita para que rehumanicemos a los niños (suena gordo, pero las verdades son así). Dejemos de ser entes inanimados y juguemos, divirtámonos con ellos y no solo mientras duermen, no nos convirtamos en esa clase de personas que traen niños al mundo solo por arreglar y parchear sus propias vidas (y conciencias) hasta que crezcan y repitan el ciclo de vida útil.

A pesar de haber acabado por todo lo alto, no me gustaría dejar de reseñar el potente trabajo de interpretación que realizan Aina Zanoguera, Alejandro Navarro, Borja Tous y Carme Serna, dejándose la piel, el aliento y la creatividad en las tablas. Entre los cuatro existe una química que traspasa la escena, una coordinación exquisita que nos atrapa y no nos suelta hasta que termina el espectáculo.

Por Juan Sánchez Gómez

Les Petites Coses (2021)

Posted by Toni Rumbau | juny 5, 2021 | Putxinelli.cat

[...] L'obra va posar un punt i apart rodó i exultant al Festival, amb un treball que planteja la relació pares i fills des d'una perspectiva tan actual, verídica i lúdica, que tots els espectadors, famílies amb nens petits en general, es van veure reflectits i atrapats per les mateixes emocions que traspuaven els actors.

Ens trobem en realitat davant d'una obra que només es pot qualificar de gran Catarsi en majúscula: la d'uns actors joves que són pares recents i que han viscut aquest pas sobtat i dramàtic entre la joventut i la primera adultesa amb fills, els quals arriben d'improvís com paquets caiguts del cel o de ves a saber on. L'esclavatge que comporta la maternitat, la vitalitat desbordant i invasiva dels fills, la desesperació de veure'ns atrapats per unes obligacions que abans ridiculitzàvem quan les veiem en els altres, tots aquests estats d'ànims que no deixen de ser els passos d'un calvari clàssic de qualsevol família, ¿com es poden tractar en l'escenari sense caure ni en el drama ni en el melodrama ni en cap narcisisme malenconiós?

El col·lectiu de La Mecànica, amb els magnífics actors Aina Zanoguera, Alejandro Navarro, Borja Tous i Carme Serna, va decidir que aquesta història només podia tenir un desenllaç: la catarsi alliberadora de connectar de nou amb la pròpia joventut, de la qual en són encara usufructuaris, a través d'emmirallar-se amb els fills. Posar de nou la mirada en aquests dobles nostres carregats de vida que són els nins i acceptar les seves ànsies infinites de jugar i divertir-se.

[...]

Però no serà fins l'aparició d'un nin real de carn i ossos a l'escenari, que la catarsi dels actors s'expandirà de sobte d'una manera irrefrenable per la sala i atraparà pel nas i pels ulls als espectadors, que es veuran davant d'un teatre que parla de la veritat, la dels personatges, actors, actrius i figurants infantils, i la veritat de les seves pròpies vides.

L'entusiasme es va multiplicar per mil quan al primer nen se li juntaren deu o quinze més, interpretant tots ells, junt amb els actors, les persecucions, les juguesques i els balls d'aquella última seqüència de l'obra. Impossible descriure l'escena, les paraules només es poden acostar de lluny a la catarsi. Perquè això és el que es va viure al Teatre Xesc Forteza de Palma, l'exultant catarsi alliberadora d'una trobada festiva entre aquests universos tan separats i diferents que són els nins i els adults.

Què més es pot demanar com a punt de clausura d'un festival que havia pretès implicar a grans i a petits, a través del teatre de terasetes, visual i d'objectes?

Les Petites Coses (2021)

La Mecànica i Teatre Principal de Palma

Nascut des d'una perspectiva a l'alçada dels genolls -el punt de vista dels infants cap a un món que poc a poc van descobrint-, Les Petites Coses ràpidament es transforma en un descarat i enèrgic espectacle per a infants i adults, amb múltiples lectures, provocant així un diàleg intergeneracional.

A través dels objectes-titelles i la dansa, del teatre físic i la música, la companyia confronta la sincera i directa ingenuïtat de la infància amb la sovint absurda lluita dels adults per ser grans models sense perdre una aparent dignitat.

Un espectacle entremaliat, fresc i inspirador que es demana pel lloc que ocupa la infància i com va ser que, un dia, els adults vàrem deixar de jugar.

40 CAP VERMELL

"Les petites choses" encandila el teatre de Capdepera

Els actors demostraren una tècnica excepcional, amb la manipulació d'objectes en un clar intent de potenciar la imaginació i la creativitat, tant dels joves com dels més grans

Per uns instants, el teatre es convertí en un laboratori teatral, on l'enginy de l'actor cobrava forma en les petites històries, minúscules escenes, que convidaven a la tendresa, però també al vertígen del món infantil, on l'equilibri emocional és una recerca que s'ha de fer amb cura, afinant la capacitat d'improvització, de creació i de paciència que els més petits requereixen

En definitiva, una obra plena de tendresa i familiaritat

Water Falls (2018)

La Mecànica i Mime Prague

Un solo amb un component desastrós. Teatre de carrer i teatre físic es reuneixen en un espectacle on el somni d'un artista orgullós es converteix en un malson a mesura que els elements i el públic s'involucren, portant-lo de dalt a baix en 35 minuts. Envoltat de desenes de poals, els problemes creixen quan s'adona que la gravetat sempre guanya, i que, quan menys ho desitges, l'aigua cau.

Mentinfuga. www.mentingufa.com. 23 setembre

“Avremmo potuto fermarci a sabato, ma presi da un incontenibile desiderio di bellezza e di risate a pancia piena siamo tornati anche domenica. Ad aspettarci in prima serata ai Bagni Misteriosi del Parenti abbiamo trovato Pau Bachero e Mon Joan Tiquat e il loro Water Falls. Sembrava uno spettacolo costruito apposta per la piscina dei Bagni misteriosi, dove l'acqua sembra sfidare la forza di gravità e la fa da padrona, tra esercizi di raffinata giocoleria, tuffi e spruzzi, e un uso del corpo caratterizzato da grande sicurezza e destrezza.”

CAT

Esperant-nos a primera hora del vespre als Misteriosos Banys de Parenti vam trobar Pau Bachero i Mon Joan Tiquat i el seu Water Falls. Semblava un espectacle construït especialment per a la piscina dels Banys Misteriosos, on l'aigua sembla desafiar la força de la gravetat i és la mestra, entre exercicis de malabars refinats, busseig i esquitxades, i un ús del cos caracteritzat per una gran confiança i destresa.

Circuito CLAPS

“Water Falls è uno spettacolo irriverente in cui la sfida a non versare nemmeno una goccia d'acqua diventa impossibile anche solo da immaginare. Eppure un gran numero di secchi volteggia nell'aria come se la forza di gravità non esistesse. Clown e giocolieri, questi artisti in arrivo dalle Isole Baleari si concedono in un'esilarante prova che esalta le loro doti mimiche insieme alla capacità di costruire una forte empatia con il pubblico.”

CAT

"Water Falls és un espectacle irreverent en què el desafiament de no vessar ni una gota d'aigua es fa impossible ni tan sols d'imaginar. Tot i això, hi ha un gran nombre de cubs planant a l'aire com si la força de la gravetat no existís. Clowns i malabaristes, aquests artistes que arriben de les Illes Balears es dediquen a una prova engrescadora que millora les seves habilitats mimetístiques i la capacitat de construir una forta empatia amb el públic".

Mentelocale. www.mentelocale.it. 15 setembre.

"dalle Isole Baleari arriva La Mecanica con Water Falls (in replica domenica 20) in cui un duo surreale si sfida a colpi di folle giocoleria con secchi pieni d'acqua, ricordando la delicatezza di Charlie Chaplin e la goffaggine di Jerry Lewis."

CAT

"De les Illes Balears arriba La Mecànica amb Water Falls en què un duo surrealista es desafia mútuament amb bojos cops de malabars amb galledes plenes d'aigua, que recorden la delicadesa de Charlie Chaplin i la torpesa de Jerry Lewis".

DIARIO DE MALLORCA, 18 setembre 2018

Diario de Mallorca

LOS INGOLD NUNCA FALLAN, LA MECÁNICA ENTUSIASMA

ANÁLISIS
Rafael Gallego

Algunas de las propuestas más estimulante de la **FiraB!** lucen al aire libre, irrumpiendo en el transitar de residentes y guiris, para acabar reuniendo un centenar de personas alrededor de una escenografía que parece surgir de la nada. Fue el caso de *Water Falls*: el encontronazo de dos seres antagónicos en un paisaje de cubos, público y agua (como elemento transmisor de una energía positiva). Humor -con destellos de Chaplin y

Jerry Lewis- contorsión, equilibrio, ingenio en un relato que evoluciona, que va a más, que no se queda en una anécdota. Teatro físico, bello, de calle, de la mano de **La Mecànica** en colaboración con la compañía checa **MimePrague**, con dramaturgia de **Radim Vizvary** y con **Pau Bachero** y **Mon Joan Tiquat** impecables. Todo pasó en la plaza del Xesc Forteza, como prelude perfecto de la actuación de **Clara Peya**, ya en el teatro. Quizá fue la *happy hour* de la Fira de este año.

De nou un instant tan breu (2014)

La Mecànica i Théâtre du Mouvement

Mentre esperem que aquesta brillant i constantment sorprenent hora comenci, tres homes ben vestits, cosins contemporanis de Tati, Beckett i Keaton, surten de les seves caixes.

Entre el virtuosisme refinat i l'acrobàcia, el seu llenguatge és universal; físic, imaginari, musical i poètic. Paraules entretallades i sons inesperats dialoguen amb el cos amb un moviment descompassat, descompost, geomètric, inusual.

Des taulons a caixes, de caixes a cubs, de cubs a fulls de paper, ... els tres aventurers s'embarquen en un viatge incert d'escala incommensurable, on l'espai es transforma en infinits universos.

En un final Terry-gillianesc, els nostres herois acaben perduts, aclaparats i immersos en una tempesta envoltant i extàtica de paperassa i aire calent.

**PREMI MILLOR ESPECTACLE
'NOCHES FETEN' 2016**

“Simplement sorprenent!”

ScèneWeb ★★★★★

“Contorsionen llenguatge i cos amb una destresa que provoca la més incontrolable de les admiracions”

Théâtrorama ★★★★★

“Una precisió d’orfebre. Una peça insòlita” TT Télérama – París

“Un tour de force, una obra de bellesa, feta a ma, fina, subtil, travessada per una energia de vida increïble” Toute la Culture ★★★★★

“Un treball canònic. Una referència definitiva” Última Hora

“Tot hi cap en aquest sorprenent espectacle indefinible”

Fancultura ★★★★★

“Aquest espectacle inclassificable és senzillament hilarant, desconcertant, desordenat i espectacularment resolt”

La Provence ★★★★★

Sublim mestria en la confluència de gèneres, "Encore une heure si courte" del Théâtre du Mouvement durant dues nits al Vingtième Théâtre.

Aquest és un espectacle total, encara que sense paraules, que Claire Heggen i el Théâtre du Mouvement ens convida amb Encore une heure si courte. Els tres artistes teixeixen sota els ulls del públic un espectacle com cap altre, a la cruïlla de camins, ric en aportacions de diferents disciplines, però encara més que la suma de les parts. Un somni boig, un viatge poètic, una obra d'absoluta precisió.

Nota de la redacció: ★★★★★

No és per res que Claire Heggen acaba de rebre el Premi de l'Institute International de la Marionette. El seu treball exigent, la recerca incessant durant anys, han forjat amb el temps un mestratge que posa al servei d'un talent indubtable. Encore une heure si courte, espectacle creat fa 25 anys, que torna 12 i 13 d'octubre a París amb motiu dels 40 anys del Théâtre du Mouvement, mostra el geni de la directora teatral.

En escena, cubs i paral·lelepípedes de fusta, pintats de blanc a l'exterior i de vermell en el seu interior. Veus ressonen, es criden, es responen en un llenguatge inarticulat. Les coses es desplacen. El món es posa en moviment, sota una il·luminació que el talla amb precisió.

Es tracta d'una travessia precària, de vegades onírica, de vegades delirant, sempre poètica, que emprenen uns homes que surten de caixes. Perseguits per sorolls inquietants, els tres personatges emprenen viatge, exploren el seu entorn, sovint a la vora d'un desequilibri que salven in extremis, de vegades amb fingida poca traça, sovint amb molt d'humor.

No hi ha història, i un s'enganxa a paraules, en llengua estranya, on es i donen ritme a l'evolució física i psicològica dels personatges. El viatge és interior al mateix temps que es desplega en l'espai escènic. És incomprendible, però no importa, perquè és sensible: no hi ha res a entendre, hi ha molt a veure, i molt més a sentir.

Hem d'encomiar l'extraordinària actuació dels tres artistes, Pau Bachero, Albert Mèlich i Alejandro Navarro, que s'entreguen amb talent en un exercici que no pertany a cap disciplina específica i a moltes al mateix temps. La veu oscil·la entre el cant, la paraula rítmica i les onomatopeies. El moviment juga amb l'acrobàcia, sovint sobre la corda fluixa, passant per moments gairebé ballats. Amb una presència a l'escenari impressionant, privats de parla intel·ligible, amb un treball de màscara i actituds mil·limetrat, els tres artistes projecten una força emocional palpable. Res escapa a l'espectador, i res està indicat. Res és obvi. És una proesa.

Tot està sota control, però no es veu cap esforç. El ritme és perfecte, sense una sola falta. En el moviment, el menor gest és marcat i executat amb minuciositat. Cada intèrpret té un perfecte domini del seu cos en l'espai, i una precisa consciència dels altres. Un treball de tal qualitat, tal precisió, i que té per altra banda l'elegància de ser gairebé invisible, ha de ser celebrat. Un tour de force, una obra de bellesa, feta a mà, fina, subtil, travessada per una energia de vida increïble, a descobrir o redescobrir al Vingtième Théâtre. Un viatge a l'irreal, un passeig visual per no faltar.

Per Mathieu Dochtermann

Théâtre

Encore une heure si courte

TT On aime beaucoup

Revue cet été lors du festival Mimos (Périgueux), cette pièce emblématique du Théâtre du mouvement, créée en 1989, n'a rien perdu de sa fantaisie. Claire Heggen, magicienne du geste, fait surgir trois hommes de simples boîtes. Vêtus de costumes, ces gentlemen facétieux, apparentés à Jacques Tati et Buster Keaton, évoluent dans un paysage de cubes et de planches pour se retrouver au milieu d'un ouragan de papier. Tels des employés de bureau submergés par la paperasserie, dans un open space qui se prêtait pourtant à toutes leurs facéties. Avec une précision d'orfèvre, les jeux constants d'équilibre et de déséquilibre dialoguent avec la partition musicale de Georges Aperghis, tout en révélant une série d'images corporelles loufoques et poétiques. Une pièce insolite, entre mime et acrobatie. Thierry Voisin.

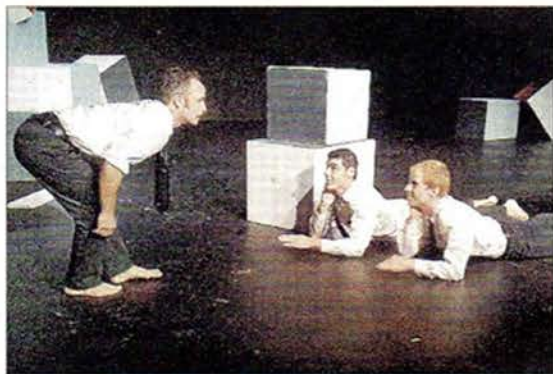
CAT

Vist aquest estiu durant el festival Mimos (Perigueux), aquesta peça emblemàtica de Théâtre du Mouvement, creada el 1989, no ha perdut res de la seva fantasia. Claire Heggen, maga del gest, treu tres homes d'unes senzilles caixes. Vestits amb trajes, aquests *gentlemen* inquietos, relacionats amb Jacques Tati i Buster Keaton, evolucionen en un paisatge de cubs i taules per trobar-se enmig d'un huracà de paper. Com si fossin empleats d'oficina, queden aclaparats amb la paperassa en un espai obert, ideal per a totes les seves bogeries. Amb una precisió d'orfebre, el joc constant entre equilibri i desequilibri dialoga amb la partitura musical de Georges Aperghis, alhora que revela una sèrie d'imatges corporals extravagants i poètiques. Una peça insòlita, entre el mim i acrobàcia.

Cuerpos de goma

EMILI GENÉ

Un cuarto de siglo ya desde que Théâtre du Mouvement estrenase esta pieza emblemática, un montaje de culto que ahora llega a España en versión de Claire Heggen. Para quienes no conocen la obra pueden encontrar en Internet fragmentos de diferentes ediciones y comprobar cómo se mantienen fieles al original. *Encore...* es un trabajo canónico, una referencia definitiva. No hay teatro del movimiento (el cuerpo que habla) que no venga o regrese o revise esta genialidad. Una oportunidad pues de ver en directo este milagro: casi dos horas, que se hacen cortas, de situaciones imposibles. Contorsionismo, equilibrismo, funambulismo: tampoco es es-

to. Es mucho más. El cuerpo al servicio del humor. Un cuerpo apabullante, entrenado para ejecutar las mayores proezas sin despeinarse ni recrearse en la heroicidad. Tres cuerpos entregados a la imaginación delirante de una historia absurda e ingenua, tres cuerpos infantiles a las órdenes de una disciplina más que rigurosa. Bestial. Crítica sutil de una sociedad atrapada en la incomunicación (primera parte) y el burocratismo (segunda parte): las cajas nos aíslan y torturan pero también nos lanzan a un movimiento sin descanso. Sin objetivo. Hasta ser finalmente fagocitados, tras una larguísima peregrinación a través de paisajes imposibles. Tres ciudadanos obedientes y esforzados que jamás pierden la sonrisa y la compostura: parábola de la deshumanización. Un trabajo actoral descomunal, agotador, apto solo para muy especialistas. Tres actores de aquí que nos hacen olvidar los de allá. Tres replicantes de goma que reviven el espectáculo fundacional como si se tratase de un estreno. Exacto, perfecto, intemporal.

► *Encore une heure si courte.* Pau Bachero, Albert Mèlich, Alejandro Navarro. Teatre Principal, 19 de octubre

FANCULTURA september 15th 2015

★★★★★

No cal cercar-li gaires significats a aquest De nou un instant tan breu; per ventura basta només amb admirar les fascinants i surrealistes evolucions d'aquests tres naufrags onomatopeics a un mar de caixes. Es pot trobar de tot o no res. El que vulgui entendre que entengui – i els entengui-, i qui no, que gaudeixi de l'experiència, absurda però estranyament lúcida. Com si per inèrcia, amb la genialitat inconscient de la casualitat, amb la sort dels més travats, i amb un gust estètic innegable, això sí, la peça reflexionés i fins i tot construís un desgavellat discurs sobre la supervivència, el treball en equip, la convivència, la burocràcia, la inadaptació, l'èxit, les pors socials, els dubtes existencials... què sé jo. Tot hi cap en aquest sorprenent espectacle indefinible, que s'emmarca en el teatre de moviment, però que també dansa amb les paraules, flirteja amb els silencis i s'embarbussa amb els cossos, els gemecs i la suor dels intèrprets: contorsionistes, mims, clowns, acròbates, gairebé, que fan una autèntica exhibició física i gestual. Un conjunt que resulta tan còmic com ara estimulants, i que sense un discurs lògic esperona les emocions i sacseja més d'una consciència, encara que un se'n vagi emocionat i remogut sense saber molt bé perquè. I a banda de tot això, és un plaer per a la vista.

Javier Matesanz